

Arrest

nr. 203 537 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1.X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 24 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 10 juli 2017 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en

Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 augustus 2017 een beslissing houdende de onontvankelijkheid met twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

L., D. (...) (R.R.: (...))

geboren te Shushice Vlore op 01.10.1984

L., K. (...) ° te Gorovode op 14.07.1994

+ 3 minderjarige kinderen

nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.08.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Tweede en derde bestreden beslissing:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende op 16.12.2016 een asielaanvraag in. Op 02.05.2017 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

“Dat bestreden beslissing meldt dat verzoeker duidelijk niet getroffen is « par une affection représentant une menace directe pour sa vie ou pour son intégrité physique, ni par une affection représentant un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays où elle séjourne ». Dat deze beslissing zich grondt op het advies van de raadgevende arts van tegenpartij die zich ertoe beperkte het enig medisch getuigschrift in bijlage aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf gevoegd te onderzoeken. Dat deze meldt dat verzoeker lijdt aan "anxio-dépression sévère". Pathologie psychiatrique à investiguer. Attention agressivité frappe sur ses enfants, violent ». Dat zijn gezondheidsprobleem een psychologische follow-up vereist. Dat Dr. LUTTE in een medisch getuigschrift uitdrukkelijk aanduidt (stuk 4 van de stukkenbundel gevoegd aan de aanvraag) : « Ce patient doit recevoir un suivi psychiatrique pour calmer son hétéroagressivité liée à sa pathologie ». Dat in geval van stopzetting van de behandeling " existe risque réel de suicide et de violence aggravée à l' égard des enfants ». Dat verzoeker zo zijn kinderen al heeft geslagen. Dat het bijgevolg duidelijk is dat de raadgevende arts de ernstgraad van de ziekte niet simpelweg kon ontkennen, des te meer dat de arts van verzoeker niet alleen verklaart dat het om een ernstige ziekte gaat, maar ook dat er in geval van stopzetting van de behandeling een risico van afreageren en van agressiviteit bestaat. Dat het FEDASIL Agentschap daarenboven aanvaardde hem wegens medische redenen in het centrum te behouden, wat de ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker aantoonde. Dat de raadgevende arts alleen verklaart dat verzoeker duidelijk niet lijdt aan een aandoening die een rechtstreekse bedreiging vormt voor zijn leven of zijn fysische integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt wanneer er in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft geen enkele passende behandeling bestaat. Dat verzoeker bijgevolg niet weet waarom de raadgevende arts een dergelijke beslissing neemt. Dat gezien tegenpartij zich op dit advies grondt om de bestreden beslissing te nemen, deze duidelijk niet behoorlijk gemotiveerd is. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 25 november 2010 eraan herinnerde dat (...) (arrest nr.51 577). Dat het beginsel van uitdrukkelijke motivering in casu duidelijk geschonden wordt. Dat anderzijds uit deze medische getuigschriften blijkt dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt duidelijk ernstig is in de zin van artikel 9ter §1. Dat tegenpartij, die niet tot een dergelijk globaal onderzoek is overgegaan, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schendt. Dat de beslissing van tegenpartij die zich op een dergelijk advies baseert om de aanvraag op grond van artikel 9ter § 3 en 4 onontvankelijkheid te verklaren duidelijk niet behoorlijk gemotiveerd is en de in het middel beoogde beschikkingen dus schendt. Dat de beschikkingen die in het middel beoogd worden duidelijk geschonden worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

“Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn omdat het advies van de arts-adviseur niet zou stroken met de bevindingen van de behandelende arts. Verweerder herhaalt dat de taak van de arts-adviseur verschilt van deze van de behandelende arts of een specialist. De arts-adviseur dient slechts na te gaan of de opgeworpen aandoeningen een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Zoals supra reeds aangehaald blijkt uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

*- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').*

De arts-adviseur is belast met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling. “De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze

“medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4) De kritiek van verzoekende partij als zou uit de vaststellingen van dr. LUTTE blijken dat haar aandoening wel degelijk aanleiding zou geven tot het besluit dat er sprake is van een ziekte conform art. 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden. Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur op basis van een foutieve voorstelling van de gegevens tot zijn beslissing zou gekomen zijn, doch voert zij slechts aan dat zij het niet eens is met de beslissing van de arts-adviseur. Uit het advies dd. 21.08.2017 blijkt immers uitdrukkelijk dat de arts-adviseur stelt dat het in casu geen kritieke gezondheidssituatie betreft of een vergevorderd stadium van een ziekte die een permanent toezicht vergt. Waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met haar Tsjetsjeense afkomst, herhaalt verweerder dat er in casu geen sprake is van een verwijderingsmaatregel zodat de kritiek van verzoekende partij iedere grondslag mist. Verzoekende partij blijkt de Raad uit te nodigen een nieuwe feitelijke beoordeling te voeren omtrent de vraag of haar aandoening een ziekte conform art. 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, hetgeen geenszins tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort. De kritiek van verzoekende partij kan niet aangenomen worden. Zie in die zin: “Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013) En ook: “Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer — die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten. Ook door te wijzen op de duur van de behandeling, het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen — die aan de basis ligt van de bestreden beslissing — kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetsbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit. De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten. [...] Het komt enkel aan de ambtenaar geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelt, kan niet worden vastgesteld dat er op hem een verplichting rustte om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomende advies te vragen (cf. Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).” (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012) Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Het verslag van de arts-adviseur van 21 augustus 2017 luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.07.2017.

Bijgevoegde medische stukken:

- Standaard Medische Getuigschrift (SMG) d.d. 26-6-2017 van dr. Lutte, huisarts die attesteert dat betrokkene lijdt aan een psychiatrische pathologie met anxio-depressief syndroom en periodes van agressie ten opzichte van zijn kinderen. Als medicatie neemt hij Alprazolam en Seroxat, Er is geen melding van nood aan hospitalisatie, enkel opvolging psychiatrie.

Attest van de heer Cordonnier, psychotherapeut, d.d. 19-5-2017 dat een situatie van angst schetst "on peut lire la peur dans ses yeux".

Attest van dr. Lutte, geen datum die attesteert dat betrokkene nood heeft aan psychotherapie.

Uit bijgevoegde medische stukken kunnen we besluiten dat het hier gaat om een man van 33 jaar uit Albanië met psychische problemen. Uit de summiere verkregen informatie kunnen we niet besluiten dat het hier een kritieke gezondheidstoestand betreft of een vergevorderd stadium van de ziekte die een permanent medisch toezicht vergt. Er wordt geen melding gemaakt van nood aan hospitalisatie. Een duidelijk behandelingsschema, een uitgebreide risicoanalyse of opvolgingschema ontbreekt. Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar dit is inherent aan elke depressie zelfs bij behandeling. Er zijn evenwel geen argumenten aangehaald voor een reëel gevaar op dit ogenblik, noch van mogelijks gevaar in het verleden. Uit voorgelegde documenten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De vermeende schending moet worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepaling.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten niet toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bieden dus een ruimere bescherming dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM, zodat de ambtenaar-geneesheer zich niet mag beperken tot het onderzoek of de aandoening een kritieke gezondheidstoestand betreft of dat de ziekte zich in een vergevorderd stadium bevindt, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. In casu werd de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene hypothese van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst helemaal niet onderzocht. Weliswaar vereist deze hypothese een zekere graad van ernst en volstaat een banale aandoening niet, doch dergelijke vaststelling ontbreekt in het kwetsieve advies van de ambtenaar-geneesheer (RvS 9 september 2015, nr. 232.141).

In het medisch advies wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 26 juni 2017 dat volgens de ambtenaar-geneesheer attesteert *“dat betrokkene lijdt aan een psychiatrische pathologie met anxio-depressief syndroom en periodes van agressie ten opzichte van zijn kinderen. Als medicatie neemt hij Alprazolam en Seroxat, Er is geen melding van nood aan hospitalisatie, enkel opvolging psychiatrie”*.

De Raad gaat dan ook over tot een nauwgezette lezing van het medisch advies.

Vooreerst stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies dat uit het SMG blijkt *“dat betrokkene lijdt aan een psychiatrische pathologie met anxio-depressief syndroom”*.

Wat betreft het eerste toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat deze psychologische problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Dit oordeel is gebaseerd op de vaststelling dat het in casu geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt verder vast dat er geen nood is aan hospitalisatie en dat geen permanent medisch toezicht is vereist. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer: *“Een duidelijk behandelingsschema, een uitgebreide risicoanalyse of opvolgingsschema ontbreekt.”*

Wat betreft het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat hij *“bijgevolg”* vaststelt, dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer de twee hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanhaalt, blijkt evenwel dat hij – in het bijzonder door het gebruik van het woord *“bijgevolg”* – de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig verbindt aan de vraag of er een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van ziekte is.

Deze vaststelling geldt des te meer nu uit het advies blijkt dat hij het niet nodig achtte om een afzonderlijk concreet en inhoudelijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst. Een ruimer onderzoek blijkt niet uit de bewoordingen van het advies. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer enkel ten aanzien van de eerste hypothese onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de *“psychiatrische pathologie”*, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de *“psychiatrische pathologie”*, met of zonder behandeling, ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Uit de vaststellingen dat 1) het in casu geen kritieke gezondheidstoestand betreft, 2) het evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte betreft en 3) er geen nood is aan hospitalisatie, kan evenmin worden afgeleid dat de *“psychiatrische pathologie”* geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad herhaalt dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet twee aparte hypothesen omvat waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothese inzake een ziekte die

een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

In de nota herhaalt de verwerende partij dat *“Uit het advies dd. 21.08.2017 blijkt immers uitdrukkelijk dat de arts-adviseur stelt dat het in casu geen kritieke gezondheidssituatie betreft of een gevorderd stadium van een ziekte die een permanent toezicht vergt”*. Nu over de laatste hypothese ten onrechte niet werd gemotiveerd in het advies van de ambtenaar-geneesheer waaraan de bestreden beslissing volledig werd opgehangen, kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij betogen dat een schending van de formele motiveringsplicht voorligt.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.5. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moeten derhalve ook de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC